

JO WATSON

Co se stalo

na dovolené

*Oblíbená autorka
romantických komedií se vrací*

CO SE STALO NA DOVOLENÉ

Copyright © 2022 by Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Šmídová, 2025

Cover © Adéla Korbělářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6560-7 (pdf)

JO WATSON

Co se stalo na dovolené

přeložila Hana Šmídová

Tátovi, který si tuhle knížku nikdy nepřečte. (Romantika totiž nikdy nebyla jeho šálek kávy a čtení sexuálních scén, které napsala jeho dcera, je prostě... nepředstavitelné!)

I tak je ale pro něj, romantika, neromantika.

KAPITOLA 1

Každý má určitou vlastnost, která ho charakterizuje. Ta, která určuje, kým je. Třeba jste optimista, který vždy vidí sklenici plnou. Možná vidíte pouze pár kapek na dně sklenice, které nemohou utišit vaši žízeň. Nebo je vám ta sklenice třeba úplně fuk! Shodíte ji ze stolu jako tvrdohlavá kočka a sledujete, jak se rozbíjí o podlahu a tekutina z ní vytéká všemi směry. Až takový jste rebel.

A já? Prohlédnu si sklenici, vytáhnu pravítko a změřím, kolik v ní té tekutiny je. Až poté posoudím, kde ještě může a kde by už neměla být. Raději dvakrát zkontroluju, jestli to není sklenička, která má užší dno a širší hrdlo. *Stojí ta sklenička vůbec na rovném povrchu?*

Mám ráda detaily. Jsem perfekcionistka a na tom přece není nic špatného. Perfekcionismus mě spolehlivě provedl celými dekádami, obzvlášť v mém zaměstnání. Pracuji jako novinářka. Myslím, že mi dodává určitou vybroušenost, schopnost zaměřit se na detaily a mikroskopicky je rozebrat a klást i ty nejnemožnější otázky ve snaze napsat ten nejvyváženější článek. *Ale nedávno jsem zjistila, že mám novou vlastnost, která určuje to, s kým jsem.*

„Co to je?“ Ukázala jsem na podezřelou fialovou šmouhu na své straně stolu. Normálně bych si jí tak rychle nevšimla, kdyby v kanceláři nebylo víc věcí jinak.

Tou první byla skulinka mezi *mou* částí stolu a tou *jeho*, díky níž jsem na něj nemusela celý den koukat. Deska stolu byla nakloněná, což, když jsem včera odcházela z práce, tedy rozhodně nebyla. Další nesrovnalostí byl můj růžový zvýrazňovač, který se válel na zemi, a můj odpadkový koš také nebyl na svém místě.

Má kancelářská nemesi ani nevzhlédla. Slyšel mě vůbec?

„JAGGERE!“ zaječela jsem a on vylekaně zvedl hlavu.

„Co?“ Promnul si spánky, což znamenalo, že nebyl – jak tomu slušně říkám, i když netuším, proč se, co se jeho týče, obtěžuji s nějakou slušností – ve své kůži.

„Tohle!“ ukázala jsem a luskla prsty. Lekl se a zamrkal. Očividně nebyl ve své kůži více, než jsem předpokládala.

„Cooo?“ zaúpěl a konečně nechal své spánky na pokoji.

Vzdychla jsem. Vlastně to bylo spíše takové záměrně hlasité nadechnutí následované stejně záměrně hlasitým vydechnutím. To vše jsem doplnila ještě dupnutím, které kvůli koberci nebylo tak efektivní, jak jsem doufala.

„Tohle! Fialová šmouha na mé straně stolu. A nemysli si, že jsem si nevšimla, že je posunutá i předělová příčka a můj růžový zvýrazňovač se válí na zemi. A co se týče mého koše –“ sehnula jsem se a zvedla ho, „ten patří na pravou stranu mého stolu.“

Jagger ke mně zvedl své krví podlité oči. „Vám tedy nic neunikne, detektive Maggie Mayová.“

„Margaret! Přestaň mi tak říkat. Kolikrát ti mám...“ Zmlkla jsem, pomalu se nadechla a během nádechu si představila symbol nekonečna. To mě naučila terapeutka. Jagger mě zase vytácel, jako kdyby to byl jediný důvod jeho existence. Dělal

to už od prvního dne a vteřiny, kdy jsme byli donuceni spolu sdílet tohle titěrné místo.

Bez jakýchkoliv předchozích zkušeností jsem se rozhodla nainstalovat předělovou příčku rozdělující naše stoly od sebe. *Víte, že použití hřebíkovačky není tak jednoduché, jak to ukazuje na youtube v tutoriálech udělej-si-sám?* Bylo to přesně před šesti měsíci, třemi týdny a dvěma dny. Ano, počítala jsem to. Tehdy se mi totiž úplně změnil můj pracovní život, a to z příjemného v hotové peklo na zemi. Díky němu – Jaggerovi Zloduchovi! Nejsem si jistá, jestli je to jeho pravé příjmení, i když to má poetický nádech.

„Takže,“ řekla jsem, „co to je a proč jsi odstranil tu příčku?“

Jagger jako vždy jen pokrčil rameny, což mě vytočilo. Vytáčet mě tedy naprosto vším, ale tahle pokrčení rameny jsem vážně nezvládala. Vždy byla totiž doprovázena lhostejným postojem k naprosto všemu, se kterým v klidu proplouval kanceláří. Říkám „proplouval“, protože Jagger Zloduch nikdy nechodí – to ne –, on kanceláří proplouvá jako lesklá, tekutá rtuť. Plíží se pod stoly a dveřmi a je všudypřítomný. *A všichni víme, jak jedovatá umí rtuť být, že ano.*

„Bože, na tenhle výsledek je ještě mooco brzy.“ Uculil se na mě tím svým pitomým pokřiveným úsměvem, který, jak jsem si všimla, dostává do kolen většinu mých kolegyně. Zdá se, že kvůli němu samy vypadají naprosto pokřiveně. Některé jsou dokonce tak moc nakřivo, až to vypadá, že se před ním překulí na záda. Já ovšem ne. Já zůstávám vzpřímená.

„Jaggere, je devět pryč a měla bych pracovat, ale díky tobě –“ podívala jsem se na hodinky, „jsem se oficiálně o dvě minuty zpozdlila.“

Uchechtl se. Bože, jak jsem to jeho chichotání nesnášela.

„Už ti někdo řekl, jak jsi vtipná, Maggie Mayová?“

„Přestaň mi tak říkat!“

„Přitom je to klasická písnička – *dúvúdúvú!*“

„Co to děláš?“ Zděšeně jsem sledovala, jak vydává divné zvuky a prsty hýbe ve vzduchu způsobem, který se mi nepodařilo interpretovat.

„To je ten nejchytlavější kytarový riff.“

„Přestaň!“ Zvedla jsem ruku.

Nechal toho, opřel se, dal si ruce za hlavu a překřížil nohy. Další z jeho typických pozic. Zírala jsem do jeho stříbřitě šedých očí, což ho rozveselilo ještě víc.

„Ta šmouha!“ Ukázala jsem zase na svůj stůl. „Co-to-je?“

Jagger se s dramatickým zavrznáním zvedl ze židle. Byl vysoký, vyšší než většina mužů, což byla další věc, ze které, jak jsem si všimla, byly ženy na větvi. Vždy k němu vzhledly s tak přihlouplým výrazem, jako kdyby léta žily v klášteře a právě teď potkaly posledního muže na zemi.

Jagger si uhladil tričko, i když netuším proč. Trička měl totiž vždy stará a pomačkaná. Vypadala, jako kdyby celou noc ležela zmuchlaná na hromádce na zemi. Na čí podlaze ležela, to už však nikdo netušil.

„Ahoj Jaggu,“ zaslechla jsem něčí hlas a otočila se. Byla to Denise z oddělení pohledávek. „Ahoj,“ zopakovala. Její hlas zněl jako pomalá, vysoká tónina vylouděná houslovým smyčcem. Z toho zvuku jsem dostala husí kůže a nebyla jsem si jistá, proč mě tak zaujal, ale pozastavila jsem se nad ním. Něco naznačoval. *Něco*. Pak se zlehka usmála a...

„Ach. Panebože!“ Otočila jsem se k Jaggerovi a zamračila se na něj. *To by přece neudělal*.

Sehnula jsem se a otřela skvrnu kusem papíru. Podívala jsem se na ni zblízka a mé podezření se hned potvrdilo. Zírala jsem na Denisiny fialové rty a pak jsem svou pozornost znovu obrátila na Jaggera.

„To jsi neudělal! Na mé straně stolu? Na *mé*! Nemůžu uvěřit tomu, že bys – vlastně můžu... nemůžu a... Bože, včera měl Marc narozeniny, všichni se tu zdrželi na drink... samozřejmě,

že jsi to udělal!“ Denise byla rozpačitá a narůžovělá barva její tváře jí rozhodně neladila s fialovými rty. I když hnědá melaminová deska mého stolu s ní taky vůbec neladila. Denise sklonila hlavu a odporoučela se.

Vyhodnotila jsem situaci. Skvrna od rtěnky, sundaná příčeka, psací potřeby válející se po zemi, koš na jiném místě. Vše ukazovalo jediným, nevyvratitelným směrem.

„Vy jste měli S.E.X. na mém stole!“ křičela jsem na něj hlasitým šepotem. „Ohledně tvého trávení času na mé straně stolu máme určitá pravidla, která byla očividně porušena. Nehleď na to, že S.E.X. v práci s kolegyní musí znamenat porušení dalších mnoha pracovních pravidel!“

„Maggie Mayová, prosím –“

„Přestaň mi tak říkat!“

„Fajn, tak Maggie –“

„Jmenuji se Margaret, což víš, ale naschvál to ignoruješ!“

„Není to, jak si myslíš, Margaret.“

„Není to jak... HA!“ Mávala jsem rukama ve vzduchu. „Jak to nemůže být to, co si myslím –“ dramaticky jsem zatřepala prsty, „když je něčí rtěnka rozmazaná na mém stole? Jak se jí vlastně podařilo ji tam otisknout?“ Podívala jsem se na pozůstatek té skvrny, nakláněla hlavu z jedné strany na druhou a snažila se si představit pozici, ve které by ta osoba musela být, aby vytvořila tenhle...

Dlaněmi jsem si zakryla ústa, když mi to došlo. Musela by být na všech čtyřech. NE! To pomyšlení jsem nesnesla. Už tak bylo hrozné si představit, že se to vůbec stalo, ale takhle! Na pejska! Na *mé* straně stolu.

Co jsem ale vlastně od člověka, jako je Jagger Zloduch, mohla čekat? Od muže, jehož jedinou prací bylo svádět ženy, spát s nimi a týden co týden psát sloupek o sexkapádách ze života single muže. Od muže, jehož prací bylo chodit na koncerty a večírky, opíjet se s celebritami a psát skandální bulvární

články o tom, kdo s kým spal, kdo vyšel z koupelny s nosem pokrytým bílým práškem, do novin, které dříve patřily mezi seriózní tisk.

Jehož prací bylo ochutnávat divná jídla – jako třeba tenkrát, když snědl sto let staré vajíčko a natočil se u toho.

Ale kvůli – jak to jen šéf nazval? – „potřebě klikacího obsahu“, ať už to znamenalo cokoliv, byl přijat a posazen vedle mě. A teď měl pohlavní styk s kolegyní, a to přímo v mé dřívě klidné kóji. Ne, tentokrát Jagger překročil veškerou mez, a nemyslím tím jen tu, která náš stůl rozdělovala na polovinu.

„Margaret, není to, jak si myslíš. Víím, že mě nesnášíš –“

„Ano, nesnáším tě,“ utrhla jsem se na něj.

„No, tak díky,“ řekl sarkasticky. „Ale nejsem tak hloupý, abych měl sex na našem stole!“

„Zmlkni,“ vysoukala jsem ze sebe, i když jsem měla knedlík v krku. „Vlastně na mě nemluv po zbytek dne. Po zbytek roku, pokud možno.“ Znova jsem se podívala na místo, kde byla ta skvrna. „Jdu si pro kávu, a až se vrátím, očekávám, že od tebe budu mít vydezinfikovaný stůl.“

„Nebuď taková,“ zavolal za mnou. „Není to tak, jak si myslíš!“

Odbyla jsem ho mávnutím rukou a ani se neohlédla.

„Mimochodem, Maggie Mayová je jedna z mých nejoblíbenějších písniček.“

Otočila jsem se. „Tak je načase, aby sis našel novou!“ řekla jsem a vypochoďovala z místnosti.

Ano, má nová vlastnost, která mě charakterizuje, je, že určitě nenávidím Jaggera Zloducha.

KAPITOLA 2

„Je to ten nejsobečtější a nejegoističtější sukničkář, zbytečně moc vysoký – *proč je tak vysoký?* – eeeh...“ Snažila jsem se najít nějaké slovo, které by ho přesně vystihlo. „Pitomec!“ Zabodla jsem vidličku do svého cheesecaku a pak jím našťavaně klouzala po talíři. „Proč musí sedět vedle mě? Nemůžou ho přesunout jinam, ideálně do nějaké tmavé, chladné a vlhké kobky s pavouky a plísni?“

„To snad ne,“ řekla Lesego s plnou pusou dortu. Lesego byla moje nejlepší kamarádka, a proto byla důvěrně obeznámena s mými problémy s Jaggerem.

„Dobře, tak nemusí být tmavá a chladná se spoustou pavouků,“ ubrala jsem na své představivosti. „Vystačila bych si s roztoči a špatným světlem. Ale ať sedí jinde. Mimo. Mé. Zorné. Pole.“

„Víš,“ řekla Lesego a snědla další kousek dortu, „mluvíš o Jaggerovi už pět minut a včera jsi mi deset minut vyprávěla o tom, proč není opravdovým spisovatelem. Mluvíš o něm tak často, až by si člověk myslel, že se ti snad líbí.“

„CO?... NE!“ vyhrkla jsem. „Věř mi, že to, že o něm tolik mluvím, neznamená, že o něm *takhle* přemýšlím. Naopak, přemýšlím o něm naprosto jinak –“

„Ale myslíš na něj.“

„Což ale nenaznačuje, že se mi líbí. A kromě toho doopravdy není spisovatel!“ Odsunula jsem talíř. Většinou jsem cheese-cake jedla stejně samozřejmě, jako jsem dýchala, ale dnes jsem ho nemohla ani cítit. Ostružinová poleva byla až moc fialová. „Mám titul z politických věd a žurnalistiky. A co dělal on? Na linkedinu uvedl, že vystudoval školu života!“

Lesego se zasmála a já se na ni zachmuřeně podívala.

„Musíš ale uznat, že je to docela vtipné.“

„Není to vtipné. Je to nabubřelé a rádoby vtipné v tom smyslu, že má pocit, že je to roztomilé, ale není.“

„Většina ženských tady si myslí, že ano.“

„A ty?“

„Myslím...“, dívala se dolů a zrychleně mrkala.

„Myslíš. Myslíš, že je sexy!“ Podívala jsem se na Lesego tak, aby bylo znát, že ji soudím, ale zase ne moc přísně, protože jsem ji přece jen měla ráda.

„Netuším, co na něm vidíš“, řekla jsem.

„Vidím toho na něm hodně – vždyť se na něj podívej.“ Svými kočičíma očima se koukla za mé rameno. Nepotřebovala jsem se ohlédnout, abych zjistila, kam se dívá. Věděla jsem, že na něj. Bylo mi to jasné, protože se tam otáčela většina hlav. Ve vzduchu byly cítit ženské feromony. Narovнала jsem se. Nehodlala jsem mu dát najevo, že o něm vím.

„Ale no tak, ty jsi nikdy nechtěla být s grázlíkem?“ zeptala se mě Lesego.

„Ne!“

„Potetovaným, třeba i s piercingem v penisu nebo bradavce?“

„Přestaň!“ zašklebila jsem se. Lesego vždy mluvila stylem „co na srdci, to na jazyku“.

„V posteli určitě bude také divoký, pokud lze tedy ty články, které píše, považovat za nějaké ukazatele. Třeba ten o tom,

jak je sex ve trojici ideální ukolébavkou na dobrou noc, nebo o tom, jak mít sex na striptérské tyči, nebo ten o tom fetiši s chlupy, kdy se lidé převlékají za lesní zvířata a rozdávají si to v keřích, nebo..." Ztišila hlas a zasmála se. „Ahoj Jaggu.“

Zakoulela jsem očima. Nesnášela jsem tuhle zdrobnělinu, kterou, jak se zdálo, používali všichni.

„Čau Lesego,“ pozdravil tak uhlaženě, až mi bylo jasné, že to jen předstírá.

„Margaret,“ řekl vytríbeně, jako kdyby chtěl, abych mu pogratulovala, že správně vyslovil mé jméno.

„Hmmm,“ zamumlala jsem, aniž bych se vůbec podívala jeho směrem.

„Můžeš se vrátit ke stolu.“

„Už? Vydezinfikoval jsi ho poté, co jsi na něm měl S.E.X.? I když ne, že bych věřila, že to uděláš pořádně, takže si to stejně ještě jednou utřu sama.“

Zasmál se a tentokrát jsem se k němu otočila, abych se na něj zuřivě podívala.

„Čemu se směješ?“ zeptala jsem se.

„Zprv jsem na našem stole neměl S.E.X. a zadruhé, proč to hláskuješ? Neumíš to říct normálně?“

Lesego se také zasmála, a tak jsem svůj vztek obrátila proti ní.

„Má pravdu. Předě mnou to slovo také nevyslovíš.“

„Umím ho říct, jen nechci chodit po kanceláři a bavit se o s... o tom slově v práci!“

„Cha! Skoro jsi to vyslovila!“ Lesego na mě ukázala a vypadala sama se sebou spokojená.

„Už jen dvě písmena a máš to,“ přidal se Jagger.

„No tak, to zvládneš!“ provokovala mě Lesego. *Na čí straně vlastně je?*

„To stačí!“ Stoupla jsem si a zastrčila židli zpět. Její nohy zaskřípaly o podlahu, což podle mě ten moment jen podtrhlo.

„Na tohle dětinské, nevyspělé a hrozné chování nemám čas. Na rozdíl od někoho mám totiž *opravdovou* práci, kterou musím udělat!“

„Já mám taky opravdovou práci,“ řekl Jagger.

„Co?“ Založila sem si ruce v bok a cítila, jak se chvěju. „Přelékat se za pandu na chlupatou trojku a přitom ojíždět bambusový výhonek?“

Rozesmál se opravdovým hlasitým smíchem, za kterým se všichni v kantýně otočili. Zachvěla jsem se. Nechtěla jsem, aby si všichni mysleli, že jsme kamarádi. Když se přestal smát, také si dal ruce v bok a napodobil můj postoj. Pokud si myslel, že nás tím sblíží, jak tvrdí většina behaviorálních psychologů, tak se spletl.

„Dnes nebudou žádné pandy, trojka nebo bambus, ale musím natočit video. Jdu k nejhoršímu holiči v Jo'burgu, abych posoudil, jestli je to vážně tak hrozné. Večer zajdu na rychlorande, abych o něm napsal do svého sloupku, pak musím napsat recenze na nejnovější sexuální hračky pro muže a –“

„To *není* opravdová práce.“

„A co máš dneska v plánu ty?“ zeptal se a usmíval se od ucha k uchu jako klaun.

„Chystám se napsat článek o nově navrhované dani pro bohaté v Jihoafrické republice a jejím dopadu na lidi s vysokými příjmy. Za hodinu mám naplánovaný telefonát s někým ze SARS a to ani nezmiňuji ředitele Falcon Wealth Management a vedoucího soukromého bankovníctví ve First National Bank!“

Jagger zapískal. „No teda. To zní velice působivě. Ale asi to bude strašná nuda, co?“

Založila jsem si ruce na prsou, jak nejlépe jsem dokázala – má velká prsa mi v tom totiž většinou bránila. „Řekla bych, že je nad slunce jasné, že naše definice zábavy je úplně odlišná.“

„Nebo jen nevíš, co to zábava je,“ kvitoval rychle.

„Vím, co to je,“ stála jsem si za svým.

I když ne, že bych si nějakou zábavu v poslední době užila. Můj život už totiž několik let nebyl tak úplně veselý.

„Víš co, Jaggere?“ přistoupila jsem k němu. „Tohle bývaly celkem uznávané noviny, které psaly o vážných globálních a jihoafrických tématech. Už tak je špatné, že jsme museli přejít na online režim, protože tištěné noviny už nejsou v kurzu, ale teď fungujeme na internetu a ty – ty – zesměšňuješ vše, čím bychom měli být, se svým *Šviháckým sloupkem* – což je, mimochodem, tak laciná slovní hříčka – a také svými agresivními „Jagger zkouší“ videi. Proč by se někdo chtěl dívat na to, jak se snažíš oklamat detektor lži –“

„To video má pět set shlédnutí,“ zacvrlikal s úsměvem.

„Ale prozrad' mi, prosím, kdo se na to dívá?“

„Teď se vysmíváš mým divákům,“ obořil se na mě a úsměv mu zmizel z tváře, což jsem brala jako znamení, že jsem se mu konečně dostala na kobytku a prokoukla jeho klaunovskou fasádu, která vše brala jako vtip.

„A ty se zase vysmíváš mně!“ Potichu jsme se měřili pohledem a pak si Jagger povzdychl.

„Dobře. Pojď se mnou, něco ti musím ukázat. Nechtěl jsem, ale je to jediný způsob, jak tohle vyřešit.“ Dal se na odchod.

„Musím pracovat.“

„Tohle zabere jen minutu.“ Už odcházel z kantýny.

Podívala jsem se na Lesego, která se usmívala od ucha k uchu. Nechápatě jsem zvedla obočí.

„Možná vám dvěma konečně obstaral pokoj. Bůh ví, že to oba potřebujete!“

„Co tím jako myslíš?“

„To je přece jasné, ne?“

„Co je jasné?“ naléhala jsem.

„Vý dva.“

„My dva co?“

„Ale no tak. Nedělej, že nevíš, co tím myslím.“

Chvíli jsem na ni zírala a pak jsem zavrtěla hlavou. *Ne, netušila jsem, co tím myslela!*

„Potají chceš –“ řekla neslyšně, „piercing v penisu!“ Mrkla na mě a já jsem měla pocit, jako bych v tu chvíli spolkla své vlastní zvratky.

KAPITOLA 3

Říct, že jsem Jaggera neochotně následovala jasně osvětlenou chodbou, by nebylo přesné. Netušila jsem, kam mě to vede, a to se mi nelíbilo. Několikrát jsem se ho na to zeptala, ale pokaždé mě odbyl mávnutím ruky. Vedl mě hlavní chodbou, která budovu rozdělovala na dvě části. Media 365 byla skvělou institucí a já tu vždy chtěla pracovat. Vydávala nejvíc časopisů a novin ze všech mediálních společností v zemi. Od politických po finanční, odborné publikace pro bankovní a pojišťovací sektor, časopisy o nemovitostech, cestovatelské časopisy, a dokonce i časopis s názvem *Submerge* pro fanoušky ponorek (je jich víc, než byste si mysleli!).

Vždy jsem chtěla pracovat pouze pro jeden časopis: *The Daily Tribune*. Rozhodla jsem se tak v sedmi letech, kdy jsem v něm viděla článek o přistání *Pathfinderu* na Marsu. Načervenale fotky přes celou hlavní stránku s titulkem *Robot si razí cesty ve vzdálenosti 248 milionů kilometrů od Země*. Četla jsem ten titulek stále dokola a hláskovala všechna písmena, abych je správně pochopila. *Jak může být něco tak daleko?* Bylo téměř nemožné si to představit, ale přesto jsem před sebou měla fotografický důkaz.

Tehdy jsem si uvědomila, jak mocné mohou noviny být, když vdechnou život zdánlivě nemožnému. První kvalitní

fotky planety, na které nikdo předtím nebyl. Měla jsem pocit, jako by se přede mnou otevřel celý svět a zahrnoval nejen planetu, na které jsem žila, ale také celou sluneční soustavu. To je to, co noviny dělají. Od toho dne jsem věděla, že chci být novinářkou, a přizpůsobila jsem tomu celý svůj život. Každý krok, který jsem udělala, měl zajistit, že také jednou budu lidem otevírat světy. A to se taky stalo. Ano. Všechny ty novinářské ceny, které se vyjímaly na mé straně stolu, to dosvědčovaly. Ale ten stůl jsem teď sdílela s někým, kdo zesměšňoval vše, za čím jsem si stála, a to těm cenám, které pro mě ještě nedávno tolik znamenaly, nějakým způsobem ubralo na hodnotě. A to ani nemluvím o tom, že někdo byl ohnutý přes cenu Nata Nakasy za mediální integritu v poloze na pejska, a to všechno *díky němu*.

Sexuální hračky... vážně? Jak vám zrovna ony mohou ukázat nové pohledy na svět? *A sexuální hračky pro muže?* Které to vlastně jsou? Byla jsem ráda, že mi bylo už přes třicet a dosud jsem se bez toho, aniž bych to zjistila, dost dobře obešla.

Se sexuálními hračkami jsem se samozřejmě už setkala, ale jenom těmi pro ženy. S exmanželem jsme měli krátké období, kdy jsme – na doporučení naší manželské poradkyně – zkoušeli okořenit náš sexuální život. Ta zkušenost byla ale spíš trapná, než že by nás dohnala k orgasmu. Nebyla jsem sice puritánka, ale na sexuální hračky v podobě tučňáka s kravatou mě vážně něco odpuzovalo.

„Tak jdeme na to.“ Jaggerovo kroucení boky konečně skončilo. Zastavil se přede dveřmi, které jsem nikdy předtím neviděla, na chodbě, ve které jsem nikdy nebyla.

„Kde to jsme?“ pokoušela jsem se skrýt svou narůstající nervozitu.

„Nevěříš mi?“ Ušklíbl se a opřel se o dveře, což byla další věc, kterou dělal velice často. Opíral se. O všechno! Jako kdyby se ani nepokoušel stát na tomhle světě rovně. Bylo to velmi

neuctivé. Zatímco my všichni jsme čelili problémům a nepřízní osudu, jemu to bylo fuk. Kašlu na očekávání společnosti a normy – přesně to svým neustálým opíráním naznačoval. Vlastně všechno, co dělal, definovalo osobu, která ukazovala prostředníček všemu, co jsem považovala za svaté: pořádek, rutina, sebekázeň, seriózní žurnalistika a schopnost stát rovně ve vyžehlené košili.

„Ne, vlastně ti nevěřím.“ Prohlížela jsem si okolní zdi, abych dokázala odhadnout, kde se to vlastně nacházím.

„Teď jsi mi zlomila srdce,“ odpověděl.

„Zvykej si.“

„Už spolu pracujeme šest měsíců a ty pořád ne–“

„Šest měsíců, tři týdny a dva dny! A nazývat to spoluprací je přehnané.“

„Vidíš, tohle se mi na tobě líbí.“

„Co?“

„Tvůj cit pro detail. Jsi jediná osoba na světě, která přesně ví, jak dlouho tu pracuji. A to ani nemluví o tom, že sis všimla mírného vychýlení kancelářských potřeb nebo malého fialového fleku.“

„Předklonila se minimálně pod úhlem čtyřiceti stupňů.“

Jagger se opřel ještě víc a přes jeho hloupé rty přelétl úsměv.

Stiskl kliku, což ještě více podnítilo mou úzkost. A pak muž, kterého jsem nikdy neviděla, otevřel dveře a jedním okem podezřívavě zkontroloval chodbu.

„Ahoj Tebogo,“ pozdravil Jagger tiše a stejně podezřívavě.

„Jaggu,“ řekl Tebogo s nádechem důvěrnosti a pak se podíval na mě.

„Margaret,“ ukázala jsem na sebe.

Bez dalšího slova přikývl a otevřel dveře. Udělalo se mi zde od žaludku, když jsem si představila, co by za těmi dveřmi mohlo být. Jagger a Tebogo vešli dovnitř a já jsem uviděla

místnost, v níž byla kromě té podivné modré záře vycházející z její zadní části úplná tma.

„Co je to za místo?“

„Místo, které mě omilostní,“ řekl Jagger a zmizel uvnitř.

„Hmmm... omilostní?“ Na někoho jako Jagger Zloduch to znělo moc velkolepě. Zhluboka jsem se nadechla, vešla do místnosti a... to jsem nečekala. Zprvce jsem si konečně mohla prohlédnout Teboga, který už teď nebyl jen pouhým okem. Viděla jsem, že má na sobě uniformu ochranky. V místnosti byly celé řady malých obrazovek. Přeskakovala jsem pohledem z obrazovky na obrazovku a rozpoznávala obrazy před sebou. Parkoviště. Vchod do budovy. Kantýna. A pak jsem to uviděla: náš otevřený úsek kanceláře.

„Netušila jsem, že je tady v budově tolik kamer.“

„To od té vzpoury,“ řekl Tebogo.

„Ach tak,“ řekla jsem a cítila se provinile, protože jsem v té vzpouře také sehrála roli. Jedna z mládežnických politických stran vtrhla do budovy, protože jsem napsala článek o jejich zkorumpovaném vůdci. Zřejmě by za něj ale raději bojovali, než aby uvěřili, že ukradl peníze, aby si koupil dvě porsche, přímořské sídlo s heliportem a kabelku značky Birkin pro svou manželku, která stála miliony, protože byla vyrobena z albínské kůže floridského aligátora.

„Bezpečnost je zde na špičkové úrovni,“ řekl Tebogo.

„Tím jsem si jistá,“ usmála jsem se a potvrdila tím jeho zjevnou hrdost na práci, kterou dělal. „Takže, proč tu jsem?“

„Kvůli tomuhle.“ Jagger stiskl tlačítko Přehrát na jedné z televizí. „Je to z minulé noci.“ Naklonila jsem se, abych se podívala, jak se náš stůl probouzí k životu.

„Ty jsi mě sem přivedl, abys mi ukázal –“

„Že jsem neměl sex na našem stole.“ Jagger se ke mně přiblížil a ve vzduchu na vteřinu zavanula sytá vůně santalového dřeva, ale pak hned zase zmizela.

„Na to se nebudu dívat.“ Obrátila jsem se ke dveřím.

„Nedělal jsem to, z čeho mě obviňuješ, a já ti to chci dokázat!“ Zkoprněla jsem, když jsem zaslechla tón jeho hlasu. Bylo z něj cítit zoufalství a prosba. Proč by se mě Jagger doprošoval? Nevypadal jako ten typ chlapa, který by se kdy o něco prosil. *Proč mu záleží na tom, co si myslím?* Kdybych si myslela, že náš stůl použil k tomu, aby si to pozdě v noci s někým rozdal, vyhovovalo by mu to a jen by to ještě víc upevnilo jeho pověst čísla jedna mezi nemravnými starými mládenci v téhle zemi.

„Prosím,“ řekl a ještě více ztišil hlas.

Proti své vůli jsem cítila, jak ve mně něco povolilo.

Sakra, nechám se obměkčit. Cítím to.

„Dvě minuty!“ řekla jsem rychle a proklouzla kolem něj zpět do místnosti.

KAPITOLA 4

Zkřížila jsem si ruce na prsou, zatímco jsem na malé obrazovce sledovala, jak Jagger a Denise vklopýtali do kanceláře. I odtud bylo jasné vidět, že byli oba podnapilí. Byli totiž uvolnění tak, jak to dokáže jen alkohol. Jagger na obrazovce na něco ukázal a pak k tomu došel. Vzal si batoh a hodil si ho na rameno.

„Odcházel jsem z večírku, když jsem si uvědomil, že jsem si na stole zapomněl batoh,“ pípl, jako kdyby ten příběh vyprávěl. „Denise mě následovala ke stolu. Nikdy jsem ji ne žádal, aby šla se mnou.“

Obrátila jsem oči v sloup. Jasně, že „šla“. Pravděpodobně přišla dokonce několikrát, pokud se tak dá soudit podle toho fleku. Dívala jsem se dál a pak to začalo.

Denise si svůdně lehla na Jaggerův stůl, popadla ho za batoh a přitáhla si ho k sobě.

„Ach... já si myslela, že mi chceš ukázat, že jste *neměli sex*!“

„Však ano. Sleduj dál!“ Jagger se otočil a jeho oči barvy oceli se na moment setkaly s mýma. Zakoulela jsem jima, abych mu dala jasné najevo, že tohle je to poslední, co teď chci dělat. Pak se ale stalo něco zvláštního.

Znovu jsem zaměřila pozornost na obrazovku. Jagger o krok ustoupil, položil Denise ruku na rameno a něco jí říkal.

Ona položila svou ruku na tu jeho a přikyvovala. Chvilí se na sebe beze slova dívali, ale viděla jsem, že mezi nimi proběhla nějaká komunikace. Pak se odlepila od stolu, narovнала si sukni a odešla. Jagger to zastavil a obrátil se na mě.

„Vidíš?“

„Co jsi jí řekl?“ Na jejich interakci mě něco fascinovalo a moje vnitřní reportérka to potřebovala vědět.

„Řekl jsem jí, že mě těší, že mě chce, ale že vypila dost na to, aby souhlasila s čímkoliv, a že bych nebyl džentlmen, kdybych její nabídku přijal. A pokud chce, podělíme se o uber, abych se ujistil, že se bezpečně dostala domů.“

„Aha.“ Neuměla jsem si představit, že by Jagger řekl něco takového. Samozřejmě, že mi mohl lhát a to video zastavit na příhodném místě jen chvilku před tím, než si to rozdali, protože tohle stále nevysvětlovalo ten flek. Ukázala jsem na obrazovku.

„Znovu stiskni Přehrát.“

Po tváři mu přelétl úšklebek. „Nechci.“

„To jsem si mohla myslet! Naschvál to zastavíš těsně před tím, než se to stane.“

„To není pravda. Ale nechci ztrapnit Denise tím, že ti dovolím, abys viděla, co se stane potom. Ale není to sex, přísahám.“

„Není,“ pípl Tebogo.

„Jak to, že to Tebogo mohl vidět, ale já ne? To není fér.“

Jagger vzdychl. „Chápu. Jsi žena faktů. Někteří lidé sbírají známky a ty sbíráš fakta. Chceš to nejdřív vidět na vlastní oči, než uvěříš. Dotknout se, abys uvěřila, že to existuje. Nechceš nic ponechat náhodě.“

Z jeho překvapivě přesného pochopení mé osoby mě zamrazilo. „Prostě jen stiskni Přehrát!“

„Dobře, ale nikomu se o tom prosím nezmiňuj.“ Setkali jsme se očima.

Přikývla jsem. „Souhlasím.“

„Mimo protokol,“ utahoval si ze mě.

Znovu jsem přikývla a obrátila pozornost na obrazovku. Ta se opět rozeběhla a Denise vklopýtala zpět. Rameny pohybovala nahoru a dolů a pak se chytla stolu, jako kdyby se nemohla udržet na nohou. Jagger jí položil ruce na záda a masíroval jí je, jako kdyby se ji snažil utišit. Něco se ve mně hnulo. Tenhle starostlivý muž byl tak odlišný od toho, jakého jsem znala. Tak se choval jen někdo s upřímnou obavou – nebo někdo, kdo věděl, jak ji umně předstírat. To byl ten problém s Jaggerem. Nedalo se v něm číst. Neuměla jsem rozeznat, kdy si dělal srandu, a kdy ne. Jestli to myslel vážně, nebo byl sarkastický. Pokusit se ho pochopit bylo jako kriticky zhodnotit moderní umění – plátno natřené načerveno s jedním žlutým pruhem uprostřed. Každý v tom vidí něco jiného. Někteří vidí smysl v barvách, jiní zase v tom žlutém pruhu. A ostatní, jako třeba já, si myslí, že je to kravina!

Masírování okamžitě ustalo, když se Denise ohnula přes stůl a shodila přičku, aby dosáhla na můj odpadkový koš.

„Ona se vyzvracela do mého koše!“ vykřikla jsem a rozhodila rukama. „Neuvěřitelné!“ Naštvaně jsem vyběhla na chodbu. Slyšela jsem, jak na mě Jagger volá.

„Maggie! Vrať se!“

Úplně jsem ho ignorovala.

„Vypadá to, že jsi naštvanější kvůli odpadkovému koši než kvůli sexu.“ Zaslechla jsem smích a zpomalila. Otočila jsem se k němu. Provokativně se na mě usmíval a tentokrát jsem ho opravdu *nenáviděla*. Tentam byl ten názor, který jsem na něj ještě před chvilkou měla, nebo že když Denise zvracela, držel jí vlasy, jako by to udělal nejlepší kamarád na večírku. Naposledy jsem se na něj zamračila a pak odešla pryč.

KAPITOLA 5

Když jsem se vrátila z toalety, Jagger u svého stolu neseseděl. Jakmile jsem si všimla prázdného místa, chybějícího sešitu, do kterého, jak jsem si byla jistá, nikdy nepsal, chybějící tašky na notebook – která byla stará a ošoupaná a čišela z ní jeho domýšlivost, zaplavil mě hřejivý pocit štěstí. Když byla pryč i ta taška, tak to znamenalo, že většinu dne bude pryč. Byla to příležitost, jak udělat nějakou práci v tiché, nepřerušované blaženosti.

Jagger mi bránil v produktivitě díky jeho neustálému povídání si s každým, kdo se zastavil u jeho stolu. Z hudby, která se mu linula z airpodů a kterou jsem slyšela i přes běžný šum kanceláře, se mi kroutily prsty u nohou, zatímco on si podupával do rytmu. Když párkrát bouchl nohou do stolu, až se zakýval, kopla jsem ho do nohy. Víím, je to dětinské, ale snížila jsem se k tomu jen kvůli němu, obzvlášť když se tomu kopanci zasmál, jako kdyby si to užíval. Mnohokrát jsem přemýšlela, jaké by to bylo, kdybych vzala tužku, kterou jsem zrovna držela v ruce, a bodla mu ji do kolene.

Dokončila jsem článek a skoro jsem měla i padla, když Jagger proklouzl do kanceláře. Věděla jsem, že tam je, ještě dřív,

než jsem ho viděla, protože energie v místnosti se najednou rozproudila, jako když se ráno probouzí včelí úl.

Smích zaplnil místnost jako mrak laciného parfému, ze kterého vás bolí v krku. Ozvalo se pár zapísknutí a vět typu „sluší ti to“.

Odmítala jsem vzhlednout a místo toho jsem se naklonila k monitoru a ostřížím zrakem kontrolovala text. Vzdala jsem to po asi desátém přečtení věty „Pozůstalost zemřelého je upravena zákonem o dani z pozůstalosti a je vybírána ve výši dvaceti procent z prvních třiceti milionů“.

Jagger byl obklíčen malou skupinkou. Všichni se smáli a byli veselí a zvednuté ruce se dotýkaly jeho hlavy. Stále jsem netušila, co se děje, a tak jsem se donutila se opět soustředit na monitor. Zvládla jsem přečíst celou větu i zbytek článku a pak jsem jen klikla na Odeslat a zavřela notebook. Dav trochu prořídł a já si Jaggera konečně mohla prohlédnout.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se mě a zněl nadmíru spokojeně.

„Co je to?“

„Šachovnice, je to jejich specialita.“ Uchechtl se, když si rukou přejel vlasy, ve kterých se, pravda, rýsoval ne zrovna šťastný pokus o vytvoření šachovnice.

Nesouhlasně jsem zavrtěla hlavou.

„Co?“

„Nic,“ zamumlala jsem a začala se balit na cestu domů. Nechápal jsem, proč se to všem v kanceláři zdálo vtipné. Mně to připadalo jako jednoznačný narcismus, který jsem nesnášela.

„Vážně, řekni mi to.“

Bouchla jsem knihou, přestala jsem s tím, co jsem zrovna dělala, a pak jsem se mu provokativně podívala do očí. „Myslím si, že to vypadá směšně.“

„Tak to má být.“ Vyzývavě na mě pohlédl a zajiskřilo mu v očích.

„V tom případě to nechápu,“ řekla jsem. „Zřejmě jsem také jediná, komu uniká pointa.“

Ještě víc se usmál. „Ale chápeš. Jen si to odmítáš přiznat, protože chraň bůh, aby tě pobavilo cokoli, co udělám. Nedej bože, abych Maggie Mayovou... promiň, Margaret, rozesmál.“

Dlouho jsme na sebe jen tak zírali. Chtěla jsem odvrátit pohled, ale nešlo mi to. Byla jsem šťastná, když Lesego přišla k mému stolu. Jenže jakmile si všimla Jaggera, rozesmála se.

„Proboha, to je ten nejhorší účes, jaký jsem kdy viděla. Kde ses nechal stříhat?“

„Dye Hard,“ řekl Jagger, což u ní vyvolalo ještě větší veselí.

„Už jen ten název!“ pištěla

„Na yelpu mají sedmdesát recenzí s dvouhvězdičkovým průměrem!“

„No není to vtipné?“ obrátila se na mě Lesego, i když věděla, že mně to vtipné rozhodně připadat nebude.

Svůj nesouhlas jsem vyjádřila zamručením a pokračovala v balení.

„Nezapomeň na ten kvízový večer v sobotu,“ změnila Lesego téma.

„Ano.“ Uklidila jsem si sešit, do kterého jsem já mimochodem psala, do tašky.

„Je mi jasné, kdo vyhraje,“ řekla a s úsměvem na mě ukázala.

„Je to každoroční tradice naší firmy. Jeden nebo více inzzerentů většinou dodá cenu a Margaret vždy vyhraje. Letos je výhra zatím nejlepší za celou tu dobu.“ Zamávala rukama ve vzduchu. „Prodloužený víkend na Zanzibaru s veškerými zaplacenými výdaji, letem v business třídě a luxusním ubytováním. Ta výhra je tak skvělá, že i já uvažuji nad tím, že se toho kvízu zúčastním, přestože mé všeobecné znalosti jsou omezeny pouze na to, kdo měl co na sobě na červeném koberci a jaké ofiny zrovna frčí. I když loni mě Margaret vzala s sebou na víkend v lázních...“ Podívala se na mě s nadějí v očích.

Omluvně jsem se na ni usmála. „Ne, letos беру mámu. Obě potřebujeme volno.“

Lesego povadl úsměv. „To je dobrý nápad. Zasloužíte si to.“

„Kvíz ze všeobecných znalostí?“ ozval se Jagger. Skoro jsem zapomněla, že tu je, nebo jsem ho prostě jen vytěsnila. „Mé všeobecné znalosti nejsou vůbec špatné.“

Zrovna jsem se v reakci na jeho poznámku chystala zasmát, když k němu někdo doběhl a navrhl, že si na jeho hlavě zahrají šachy. To v kanceláři rozpoutalo ještě větší hysterii a všichni se rozutekli, aby našli šachové figurky. To pro mě byl jasný signál, abych odešla. Bylo mi jasné, že chlap, který lidem dovolí, aby si na jeho hlavě zahráli šachy, nemůže být dobrý ve všeobecných znalostech.

Ten večer jsem domů dorazila jako obvykle, ale nejdřív jsem se sobě a mamce zastavila pro večeři. Už přes rok jsem zase žila v domě, ve kterém jsem vyrůstala, ve svém pokoji, a dívala se na plakáty kapel Linkin Park a Nickelback, které jsem nikdy nesundala. V průběhu puberty jsem si prošla vzpurnou emo fází, během níž jsem většinu svého kapesného utratila za velké množství černých tužek na oči. Černé oblečení a mývalí oči byly mou jedinou rebelií. Zatímco ostatní se opíjeli a padali do záhonů svých rodičů, já seděla doma v černém oblečení s černými linkami na očích a učila se. Jednou jsem usnula na své eseji do dějepisu. Když jsem se probudila, měla jsem na ní černou skvrnu od očních linek. Nešla smazat, a protože jsem to nechtěla vysvětlovat učitelce, namalovala jsem tam tužkou na oči kočičí packu a při odevzdání jsem řekla, že za to může kočka.

Paní Drakeová se na mě podívala a usmála se. „Je mi to jasné.“ Určitě byla milovnice koček. I tak jsem dostala skoro plný počet bodů.

Z toho, že tu zase žiji, jsem měla smíšené pocity. Přestěhovala jsem se zpět domů, abych na konci tátova života mámě pomohla. Když onemocněl, jezdil často po doktorech, a protože máma neuměla řídit, bylo pro mě pohodlnější ho k doktorům vozit odtamtud, než abych pendlovala sem a tam. Navíc jsem si tou dobou procházela rozvodem a vzhledem k tomu, že se manžel rozhodl, že chce se svou novou přítelkyní žít v našem domě, by bylo divné, kdybych bydlela v zahradním domku.

Táta onemocněl přesně před rokem a jedenácti měsíci. Byla to středa. Obvyčný den uprostřed týdne. Vždy jsem si myslela, že když má přijít den, který vám obrátí život na ruby, měli byste dostat nějaké znamení, abyste se na to mohli připravit. Jako jsou ta na dálnici, která odpočítávají metry do sjezdu a dávají vám tak dostatek času na to zkontrolovat provoz, zapnout blinkr a přejet do jiného pruhu. Ale mně ani mé mámě žádný takový čas na přípravu dopřán nebyl.

V jednu chvíli zazvonil zvonek a táta si šel pro balíček – jednu z těch sad pro domácí výrobu diamantových obrázků. Krátce předtím odešel do penze poté, co třicet let strávil v pojišťovnictví, a teď byl připraven objevit svou uměleckou stránku. Otevřel krabici, vytáhl obrázek a položil ho na kuchyňskou linku. Pak se obrátil na mámu, aby si postěžoval, že mu poslali špatnou sadu. Objednal si obrázek se scenerií delfinů pod vodou, ne tohle. V další vteřině ležel na zemi a třásl se.

„Glioblastom,“ řekl doktor.

To slovo jsem nikdy předtím neslyšela. Není to zvláštní, že slovo, které člověk nikdy předtím neslyšel, má tu moc mu změnit úplně celý život? Ze všech mozkových nádorů je glioblastom ten nejhorší, který můžete mít. Ne, že byste chtěli mít jakýkoliv nádor, ale pokud byste si pod nátlakem museli vybrat, tenhle by byl až na konci seznamu. Táta měl vzhledem k jeho věku jen pětiprocentní šanci na to, že bude

žít dalších pět let. To není dobrá prognóza. Ale táta řekl, že je stoprocentní šance, že jednou zemře, takže měl větší šanci přežít s nádorem na mozku než se smrtí samotnou. Takhle vtipkoval až do samotného konce. Víím, že to dělal jen kvůli mně a mámě, a tak jsem se vždy donutila usmát, i když mi to lámalo srdce.

Táta žil dalších tři sta šedesát čtyři dní, jen o den méně a byl by to celý rok. Plánovala jsem oslavu, pozvala jsem rodinu a přátele, abychom oslavili, že rakovině dává celý rok na frak. S organizací jsem byla opatrná a začala plánovat jen pár týdnů před oslavou. Když jsem si byla jistá, že to zvládne, obula jsem se do toho naplno. Nakonec byla tahle oslava jeho pohřbem, jen jsem nemohla použít tytéž dekorace. Tátovi by to ale asi přišlo vtipné.

Jeho stav se po diagnóze a vši té chemoterapii, radiaci a hrstech prášků tak moc zhoršil, že ten svůj diamantový obrázek ani nikdy nedokončil. Když si to zpětně přehrávám, právě ten obrázek mohl být tím varováním, které jsem hledala. Místo podvodního obrázku mu totiž poslali anděla, který seděl na obláčku se západem slunce za zády a bílou holubičkou ozářenou zapadajícím sluncem v popředí. Připomíná mi to písničku od Alanis Morissette, ve které tím svým charakteristickým chraplákem zpívala o ironii. Pokud tohle nebyla naprostá ironie, tak už nevím, co jiného by mohlo být.

Já vlastně ani nevím, v co věřím, ale když jsem sama a cítím, že mi chybí, ráda si ho představuju přesně takhle: že je v nějaké diamantové sféře, na obláčku s holubicí a anděle hrají na trubky.

Jako připomínku ročního výročí jeho úmrtí jsem otevřela diamantovou soupravu s andělem a začala ji sestavovat. Zvládla jsem jen jeden malinký kousíček. Na tom sestavování bylo něco tak definitivního. Každý barevný krystalek, který jsem dala na místo, mi totiž připomínal, že už tu táta není.

Nikdo vás nepřipraví na to, jaké to je ztratit v dospělosti rodiče. Máte pocit, že jste zase malé dítě. Vzpomínáte, jak vás nosil na zádech, když už vás bolely nohy, jak držel sedadlo vašeho kola, když jste na něm poprvé jeli, jak vás v bazénu vyhazoval do vzduchu a pak vás zase chytil nebo jak vás každé ráno cestou do práce vozil do školy. Tyhle chvíle vám chybí a přejete si, abyste je mohli znovu prožít a uložit si do paměti každíčký detail: výhledy, vůně, jak vám vzduch laskal kůži. Protože tenkrát jste netušili, jak pro vás jednou budou vzácné.

„Ahoj mami,“ zavolala jsem, když jsem přijela. Došla jsem do salonku a podívala se na zahradní domek. Svítilo se v něm a dveře byly zamčené. To většinou znamenalo, že u ní byl právě klient a něco spolu dělali. Upřímně, už jsem o nich ztratila přehled. Andělské léčivé karty? Reiki? Transcendentální meditace? Krystalová očista aury? Kdo ví...

Dům mých rodičů je obrazem čehokoliv, co se děje uvnitř domku s fialovými zdmi. Interiér je plný zvonkoher, lapačů snů a krystalů. Na parapetu jsou malí buddhové se zkříženými nohama vykukující zpoza malých kopečků růženínů, na které se jen snáší prach. Vůně kadidla se prosákla do stěn a koberců, takže i když zrovna nedoutná, pořád je tu cítit. Jediné místnosti, které unikly matčině bohaté výzdobě, byl můj pokoj a tátova pracovna. Jeho pracovna byla mým útočištěm, když jsem chtěla uniknout té záplavě fialové. Velký mahagonový stůl a velké kožené křeslo. Hnědá knihovna a tmavě modrý perský koberec. Strávila jsem tam hodiny čtením *Encyklopedie Britannica* a on si u stolu četl noviny. Tyhle tiché chvíle mi chyběly nejvíc. Byli jsme dvě spřízněné duše. Nikdy jsem neměla intenzivnější pocit, že někam patřím, než když jsem ležela na tom chlupatém koberci, který mě šimral, před sebou otevřenou encyklopedii a čas od času zaslechla šustění papíru otáčejících se stránek novin.

„Margaret-Skye,“ zavolala na mě máma, když vešla dovnitř. Lucy byla hned za ní a přivítala mě milionem labradorských polibků. Máma je jediný člověk na světě, který mě oslovuje celým jménem. Má hipísácká matka mi chtěla dát nějaké éterické jméno, jako je třeba *Lapačka měsíce* nebo *Lesní kapradina*, ten typ jména pro ženy s odhalenými prsy, které tancují ve Woodstocku. Táta mě chtěl pojmenovat po své zemřelé matce. Margaret-Skye byl jejich kompromis. I když jsem celé jméno nepoužívala, celkem se mi líbilo. Myslím, že se mi líbilo, protože bylo svým způsobem odrazem manželství mých rodičů. I když byli oba úplně odlišní, vždy jim to fungovalo.

„Ahoj mami,“ odpověděla jsem a poté, co jsem Lucy nasypala granule, jsem vzala dvě skleničky na víno.

Máma dotancovala do místnosti a fialové šaty za ní vlály. Chodila jako duch a i oblečení se na ní vždy tak vznášelo, jako by ji neustále pronásledoval nějaký tajemný vánek. Dlouhé šedivé vlasy měla svázané do svého typického postranního copu, který jí padal přes rameno a dole byl sepnutý fialovou gumičkou. Usedla ke kuchyňské lince a položila na ni ruce, které byly ověnčené různými prsteny s kameny, jež zacinkaly vždy, když si položila ruce na jakýkoliv povrch. Její prsteny, vyrobené ze starého cínu, ametystů a opálů, byly okázalé. Jediný tradiční prsten, který měla, byl ten snubní – jednoduchý zlatý kroužek s malým diamantem. Vždy tvrdila, že je její oblíbený, i když ho všechny ostatní zastínily.

S mámou máme stejnou postavu. Máma tu svou ráda nazývá bujnou, já jí ráda říkám větší velikost. Roky jsem sledovala, jak táta mámu bezpodmínečně miloval, díky čemuž naši velikost nevnímám jako problém. Rozhodně to nebyla překážka v lásce. Naopak, máma s oblibou říkávala, že je na nás toho aspoň víc, co milovat.

„Jaký jsi měla den?“ zeptala se.

„Hezký,“ zalhala jsem. Naučila jsem se o těchhle věcech lhát, protože kdybych jí řekla opak, chtěla by znát každý detail, a tím myslím opravdu *každý, každický detail*. Jednou jsem udělala tu chybu, že jsem si jí postěžovala na Jaggera, a dopadlo to tak, že vytáhla svůj balíček tarotových karet, prý „abych pochopila jeho a co mi přináší do života“. Máma pevně věří, že se nic neděje náhodně, že každá nehoda, událost i chvíle mají nějaký vesmírný důvod, který nám má udělit cennou životní lekci. Někáký smysl se snažila najít i v tátově smrti, což jsem nechápala.

Co se týče mě a mých zkušeností na pozici novinářky, která musí psát spíše o těch špatných než těch dobrých věcech, měla jsem pocit, že život je náhoda spíše v tom, jak přitahoval utrpení a neštěstí. Dle mého názoru byly tragédie většinou zbytečné a bez jakéhokoliv hlubšího smyslu, tedy kromě toho, že byly příšerné. Ale Jagger do mého života zřejmě vstoupil z nějakého důležitějšího důvodu. Utnula jsem mámu ještě předtím, než mi cokoliv mohla říct. Nepotřebovala jsem to. Důvod jsem znala. Vstoupil mi do života proto, aby ho mohl převrátit naruby, vnést chaos do mého mírumilovného pracovního rytmu a neustále mě štvát.

„Jaký jsi ty měla den?“ vrátila jsem jí otázku.

„Úžasný. Oblíbené růže tvého otce dnes začaly kvést, i když je na ně ještě moc brzo. Dostala jsem od něj tak krásné znamení.“

Usmála jsem se na ni. Nevěřila jsem ve znamení, která máma od táty dostávala, ale dělala ji šťastnou. Někdy si říkám, že pro lidi, co na tohle věří, je jednodušší se smířit se smrtí, protože neznamená konec. Mezi vámi a vaším blízkým je neustále otevřená komunikace: bílé pírkó padající z nebe, růže, které předčasně rozkvétají, nebo duha, která se objeví, i když nepršelo.

„A podívej na ty krásné květiny, které dnes dorazily.“ Ukázala na ohromnou, opulentní vázu na stole a já okamžitě věděla, od koho jsou.

„Co napsal tentokrát?“ Došla jsem ke stolu a prohlédla si kartičku.

Tohle není dárek, ale úplatek! Očekávám, že obratem pošleš ty košíčky s citronovou polevou, které tak skvěle umíš! L.

Usmála jsem se. Můj nejlepší kamarád Leighton nebyl sentimentální typ. Sentimentalitu pokládal za něco strašného, i když byl ve skrytu duše ten nejsentimentálnější člověk, jakého jsem znala. Tohle byl dárek – všichni přece ví, že poslat košíčky s citronovou polevou poštou není možné.

Telefon nám s mámou zabzučel ve stejnou dobu. Podívaly jsme se na sebe a vzdychly. To znamenalo jen jedinou věc.

Sousedská skupina na whatsappu. Whatsappové skupiny vždy vynesou na světlo jen to nejhorší, co v lidech je.

„Vandalové jsou zpátky,“ řekla máma a zněla docela pobaveně. „Vypadá to, že na Jeaninu a Basilovu poštovní schránku napsali ‚naserte si‘.“

Rozesmály jsme se a pak sledovaly smršť pohoršených zpráv, díky kterým nám telefony blikaly jak vánoční světýlka. Jean s Basilem byli asi ti nejupjatější sousedi, kteří trávili víkendy stříháním stromů ve tvaru lízátek nůžtičkami na nehty a fotili si sousedovic kočky, které používaly jejich záhoň jako toaletu. Často jsem se sama sebe ptala, proč se sem vůbec přestěhovali. Máma žila ve staré umělecké čtvrti, kde většinou bydleli umělci. Přistavení univerzity ale mělo za následek utvoření směsice opilých studentů, starých hipísáků a divadelních doyenů. Bylo zde více ezoterických obchodů na metr čtvereční než v jakékoliv jiné části města, vapingových kaváren (jak jim rádi říkali) a krámků, v nichž se prodávaly ručně vyráběné cetky s přízviskem „řemeslný“, což dodávalo pocit, že si za ně lze účtovat mnohem víc, než je tržní hodnota.

Také to ale znamenalo, že tu bylo hodně incidentů s opilými studenty, které byly vždy nahlášeny a potom je donekonečna řešili ve skupině. Nedávno se banda opilých studentů vloupla do sousedovic zahrady a úplně nazí okupovali bazén a pak polonazí utíkali pryč ulicí, když na ně někdo zavolal policii. Jak ale říká máma, studium na univerzitě nikdy není to pravé, pokud nezažiješ alespoň jeden střet se zákonem. Jí se to stalo, když je přistihli, jak s kamarády při účasti na protestu proti apartheidu strhávají plakáty s národní stranou. Já jsem žádný střet se zákonem nikdy neměla, i když mě máma povzbuzovala, abych se „alespoň pokusila dostat do nějakých problémů“.

„Po celou dobu tvého studia si mě nikdy nezavolali do ředitelny! Ani jednou!“ vyprávěla lidem, ale ne tak, jak by to dělali jiní rodiče, tedy hrdě, ale spíš jako by o něco přišla. Ve školce mě máma naváděla, abych při vykreslování obrázků přetahovala. Na univerzitě se nabídla, že mě spojí se svým dealem trávy, který prodává kvalitní matroš, pro případ, že bych „přemýšlela nad kouřením těch hnusáren od dealerů z kampu, ve kterých je bůhvíco“. Vypadala opravdu zklamaně, když jsem ji informovala o tom, že netoužím požívat žádné ilegální návykové látky.

Jídlo s sebou jsme si snědly u televize, ostatně jako vždycy. Lucy se natáhla na koberec u našich nohou a sledovaly jsme jednu z mála věcí, kterou máme s mámou rády – reality show o hledání „lásky“. Tento týden jsme doháněly poslední sérii *Bachelora*. Když byl táta nemocný, nedívaly jsme se na to, a tak na to spolu koukáme teď.

„V téhle show pravou lásku nenajde!“ řekla zničehonic máma a napila se vína, které držela tak dlouho, až se v něm roztekl veškerý led. „Není tam.“

„Tam?“

„Jeho spřízněná duše v téhle show není. Vždyť je to jasné. Ani jedna z těch holek tam pro něj není ta pravá.“

Zasmála jsem se. Máma tohle až s děsivou přesností říkala každou sérii. Uměla číst v lidech a vítěze poznala dlouho předtím, než jsem si já vůbec odvážíla tipnout. Když je bachelor všechny líbal a na kameru tvrdil, jak je v šoku a zmatený, protože se v tak krátkém čase zamiloval do tolika žen, mámě to bylo hned jasné. Osobně si myslím, že se v té show může každý zamilovat do každého. I chladnokrevný psychopat by se v *Bachelorovi* mohl zamilovat, až tak romantické to je. Kdybychom tam byli s exmanželem, tak bychom se do sebe při těch večerech, pití vína, plavbách na jachtě a létání v helikoptérách také znova zamilovali. I když by to bylo velmi politováníhodné.

„Tenhle bachelor se mi líbí,“ řekla jsem rozvážně. „Vypadá... pevně.“

„Pevně... tak se popisují základy domu. Je sexy!“

„Mmm... není můj typ.“

Máma se v křesle natočila a podívala se na mě. „Možná bych tě mohla přihlásit do ženské verze toho pořadu, abys byla znovu v kurzu!“

„Mami!“ zasténala jsem. „Nezačínej zase. Ještě nejsem připravená. Ať už to znamená cokoliv. Když jsem tenkrát randila, lidé to dělali ještě po staru, tváří v tvář. Teď vše probíhá na tinderu a na ten jsem moc stará.“

Jistěže jsem jí neřekla, že Lesego mi tam proti mé vůli vytvořila profil a momentálně na něm projížděla muže, kteří mi dali lajk, dokud neobjeví někoho, kdo by stál za to. Evidentně jsem dostala pár fotek penisů, které jsem si odmítla prohlédnout, přestože je Lesego pravidelně ukazovala mně i ostatním. Obzvlášť jeden řešila neustále dokola a ukazovala ho nejen mně, ale i ženským v kanceláři, které kvůli němu dokonce uspořádaly „konferenci“, jejímž tématem bylo, jestli je vážně velký jako plechovka od piva, nebo je to jen správným úhlem pohledu, či zásluhou photoshopu. I když se názory hodně lišily, shodly se v jednom, a sice že nesmím jít na